

[Krag.]

Virksomhed; men her var det, ligesom Tilfældet var overfor de Personer, som hører til de frie Erhverv, at den højtærede Minister delte ud med den ene Haand og samlede ind med den anden, her lukkede han straks ude, men aabnede dog umiddelbart efter Døren paa Klem, saaledes at adskillige kunde slippe ind, idet han føjede til, at denne Opgiven af selvstændig Virksomhed dog ikke behøvede at være absolut; der krævedes blot, at vedkommende ved Siden af egen Virksomhed ogsaa arbejdede for andre. Men saa kom den næste Æske inden i alle de foregaaende, idet det saa blev sagt, at dette Arbejde maatte være ikke Undtagelsen, men Regelen. Ja, det bliver efterhaanden en besynderlig selvstændig erhvervsdrivende, der *som Regel* arbejder for andre! Det er det, jeg siger: Er man i første Række Repræsentant for Lønarbejdernes Klasse, eller er man det ikke? Hvad man er, det faar man en klar Forstaaelse af gennem en saadan Bestemmelse. Men jeg vil hævde, at gennem disse Æsker, den ene inden i den anden, har den højtærede Minister haft Held til at forme Bestemmelser, som i Virkeligheden i Henseende til deres Anvendelse har været ganske ukontrollable.

Der var jo mange, der spurgte paa de Møder, som jeg havde Lejlighed til at overvære, og man saa ogsaa disse Spørgsmaal fremme i Pressen: Kan den samme Person faa Krisehjælp baade som Landbruger og som arbejdsløs? Somme mente ja, og andre mente nej, men til sidst fik man altsaa den 28. November den højtærede Ministers Mening, og den gik da ud paa, at en saadan Hjælp meget vel kunde gives, men *paa Betingelser*; ikke saaledes, at der sattes snævre Grænser for, hvad den samlede Hjælp ad de to forskellige Veje maatte andrage, hvad der i og for sig vilde have været rimeligt, nej, men saaledes, at en Række Betingelser af i Virkeligheden højst pudsigt Art opstilledes for Landbrugerens Adgang til at opnaa Arbejdsløshedshjælp, hvis han ogsaa fik Krisehjælp af de 30 Mill. Kr., som dertil var stillet til Raadighed.

Jeg skal nu ikke i Enkeltheder opremse disse Vilkaar om, hvor mange Køer og Kvier og Heste af saadan og saadan Størrelse den vedkommende maatte have, thi jeg forstaar jo nok, at det er gamle Bestemmelser, som man her har trykt af . . . (*Socialministeren* [Steincke]: Dem vil De ikke ind paa!) . . . Ja, den højtærede Minister hører med Glæde, at jeg minder om dette; den højtærede Minister fryder

sig over, at det ikke er hans egen Opfindelse, og det synes jeg i og for sig ogsaa, han har Grund til at være tilfreds med; men erindres maa det, at disse Bestemmelser jo i sin Tid, i længst forsvunden Tid, er fastsat som Vilkaar for, hvorvidt en Jordbruger kunde være Medlem af en statsanerkendt Arbejdsløshedskasse. Den højtærede Minister nikker; men det er jo en helt anden Sag end en Opstilling af disse Besynderligheder i den Forbindelse, som Talen her er om. Men saa er der ogsaa for disse Jordbrugere føjet til en Grænse for den Indkomst, som de maatte have. En Jordbruger kunde kræve at blive krisehjulpnet ad begge Veje, hvis hans Indkomst ikke oversteg 1500 Kr. Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister: Hvorfor skal den lille Jordbruger ikke have Adgang til at faa denne Støtte, hvis han har en Indkomst, der ligger over 1500 Kr., naar det netop for de andre, der skal have Adgang til denne Hjælp, slet ikke tillades, at der tages Hensyn til den Indtægt, vedkommende har haft forud?

Det synes mig dog at være yderst gaadefuldt, hvorfor denne Betingelse er opstillet netop overfor dette Erhverv. Jeg vil sige, at paa hver Side af Vidundercirkulæret af 28. November 1931 studser den blot nogenlunde kyndige over, hvad der her bydes paa i Retning af Inkonsekvens, Halen-ud og atter ind i Rammen, som omfatter de understøttelsesberettigede, saa at den fremtræder saa elastisk, at ingen blot med nogenlunde Sikkerhed kan angive, hvor Grænsen er. Dette Cirkulære, det gør i Sandhed den forsørgelseskyndiges Ord til den eneste Rette snor, de Ord, jeg for lidt siden citerede: Giv, hvor der ikke er Tvivl, og giv ogsaa, hvor der er det, saa handler I i Lovens Aand! Kun eet skulde man være varsom med at give, een Ting skulde man være forsigtig med at anvise, og det var Arbejde. Inden Arbejdet maatte gives, skulde Giveren være klar over, om Arbejdet nu ogsaa svarede til den vedkommendes Fysik og Helbredstilstand, om det kunde skade den vedkommendes Hænder og derved virke hindrende for Arbejdet indenfor den vedkommendes Fag. Ved det sædvanlige Udearbejde, som Kommunerne kan byde paa, Skærveslagning, maatte eksempelvis Vævere, Urmagere, Typografer, Skræddere med flere ikke ansættes. Navnlig dette „med flere“ synes jeg er godt, det byder nemlig en Dæksmand, hvis man ikke ønsker den Beskæftigelse. Er man ikke Arbejdsmand, er man fri, for syndeligt andet Arbejde end Skærveslagning har en Kommune ikke at byde paa. Efter